

EDITO

Als er iets goed is aan herdenkingen, dan is het wel dat je veel bijleert over de herdachte gebeurtenis of persoon. Zo weten we intussen heel wat meer over onze Turkse landgenoten. Maar er is nog zo veel te vertellen. Liselotte Sels begint haar bijdrage met het verhaal van ene Isa Demirkaya, die in 1973 naar Gent kwam. Isa was de pater familias van een hele familie muzikanten, de İbidiklar (het meervoud van İbidik, de bijnaam van Isa). Hij probeerde hier onder meer aan de kost te komen door muziek te spelen op huwelijksfeesten. Aanvankelijk werden er op die feesten cassettes afgespeeld, maar vanaf de komst van Isa Demirkaya en daarna van zijn kinderen en schoonkinderen, was er voor het eerst sprake van livemuziek. Er was immers een groeiende behoefte aan muzikanten binnen de Turkse gemeenschap, onder meer omdat steeds meer vrouwen naar België kwamen om hier te trouwen. Na de wervingsstop van 1974 was gezinshereniging namelijk nog een van de weinige legale opties om naar België te migreren. En zo voert Liselotte ons mee door de geschiedenis van het Turkse

muziekleven in Gent, dat zich steeds sterker begon te verankeren in het algemene culturele leven van de stad en zich steeds meer diversifieerde. Liselotte verdedigt binnenkort haar doctoraat, dat ongetwijfeld een fundamentele bijdrage zal leveren aan het internationale onderzoek naar de muzikale productie, consumptie en transmissie van de Turken in de diaspora.

Sinds januari 2014 is er geen onderscheid meer tussen het statuut van een arbeider en dat van een bediende – of toch bijna geen. Eenentwintig jaar duurde de discussie hierover: in 1993 bond het Arbitragehof, dat ondertussen het Grondwettelijk Hof heet, de kat de bel aan. Verschillende arbeidsrechtbanken hadden het hof namelijk om advies gevraagd bij de betwisting van opzegtermijnen van arbeidscontracten. Voor arbeiders en voor bedienden waren die immers sterk verschillend. In tegenstelling tot wat in de media vaak wordt verteld, beoordeelde het arrest van 1993 dat onderscheid níét als ongrondwettelijk, maar suggereerde het wel dat een geleidelijke toenadering wenselijk was en stelde het dat nieuwe onderscheidingsregels niet meer konden.

En vervolgens duurde het dus 21 jaar voor het onderscheid effectief werd opgeheven. Peter Vanhooren legt uit hoe dat onderscheid historisch gegroeid is. Hoe de bediende zich aanvankelijk veel meer verwant voelde met de werkgever en een hoge sociale status had, en hoe dat tot een duidelijk verschillende behandeling voor bedienden leidde bij de eerste sociale wetgeving. In de loop van de jaren 1930 zwakte de status van de bediende echter in ijlt tempo af en streefden ook de vakbonden naar een toenadering tussen de twee groepen.

Een paar maanden geleden kwam Eric Torrekens naar Amsab-ISG met een diploma dat zijn grootvader had gekregen voor zijn hulp aan Spanje tijdens de burgeroorlog. *Bienhechor de la España Republicana*, of weldoener van de Spaanse republiek, zo staat op het diploma. Het was het begin van een lange zoektocht naar het waarom van dit eerbetoon, een zoektocht waarvan Eric nauwgezet verslag uitbrengt ... en die nog niet ten einde is.

En dan hebben we weer een heerlijk curiosum: een schuimrubberen gay-huwelijkstaart van de Oostenrijker

Joachim Trauner. Het kleinnood maakt deel uit van het Fonds Suzan Daniel. Bart Hellinck geeft tekst en uitleg.

Archivaris Maarten Savels stelt het net verwerkte archief van de WIARUG VOOT, een bijzonder interessante werkgroep rond industriële archeologie, die in de jaren 1970 en 1980 werkzaam was in de schoot van het toenmalige Seminarie voor Nieuwste Geschiedenis.

En ten slotte stellen we weer enkele boeken voor. Piet Creve gaat kort in op twee zeer interessante publicaties die recentelijk verschenen: het (Engelstalige) doctoraat van Jozefien De Bock – over migratie vanuit landen rond de Middellandse Zee – en het boek *Turkije aan de Leie*, waarmee Tina De Gendt vele Turkse harten heeft veroverd. En dan is er nog een – verlate – recensie van de biografie over de Nederlandse anarchist Domela Nieuwenhuis van Jan Willem Stutje, die verscheen in 2012.

Een fijne vakantie voor jullie!

Paule Verbruggen

